

העלון התורני של מודיעין וסביבותיה גליון מס' 1129

שימו לב הזמנים לפי שעון קיץ | בשבת קודש אחה"צ אומרים ברכי נפשי ות'ו שירי המעלות

מפטירין: "כל העם וכו'" (יחזקאל מ"ה ט"ז) | דף היומי מסכת בבא מציעא ל"ט/למ"ה

העיר	הדלקת נרות	מוצאי שבת	מוצ"ש לפי ר"ת
ירושלים:	18:26	19:40	20:19
מודיעין:	18:43	19:35	20:17
תל אביב:	18:44	19:35	20:17
מודיעין עילית:	18:35	19:44 חזו"א	20:18

נץ החמה:	סוּזַק"ש מג"א:	סוּזַת"מ מג"א:	חצות:	שקיעת החמה:
6:23	8:46	10:05	12:42	19:05

מולד חודש ניסן: ליל שלישי בשעה 10 57 דקות ו- 7 חלקים

בס"ד, מוסדות "למען אחי" | עש"ק פרשת שמיני - החודש כ"ו באדר ב' תשפ"ד | ת.ד. 4230 מודיעין עילית | קו פתוח: 1800-200-710

העונש של נדב ואביהו לימוד לעם ישראל

הרה"ג רבי שמואל גבאי שליט"א ראש המוסדות

להתנתק מהעבודה הזרה ולצאת לחירות אמתית

בני ישראל שניצבו והתבוננו משתאים בהתפרקותה של ארץ השעבוד, נקראו עתה לתרום את חלקם למאמץ הגאולה. רגע לפני השיא של הדרמה המצרית, בטרם בוא מכת בכורות שהיכתה בהלם נורא את מצרים, ניתן להם צו אלוקי:

"בעשור לחודש... ויקחו להם איש שה לבית אבות... והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר לחודש הזה, ושחטו אותו כל עדת ישראל... ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, על הבתים אשר יאכלו אותו בהם" (שמות י"ב, א'-ז').

מצווה זו ידועה כמצוות קרבן פסח. מצווה שקיימו בני ישראל בקפדנות, ברוב עם, למשפחותיהם, עד חורבן בית המקדש. המצווה הוענקה לעם על אדמת מצרים לפני גאולתו. זוהי מצווה המוליכה אל הגאולה, ומכאן מוביל העיון אל הקשר העמוק בין קיום המצווה לבין אפשרות הגאולה בכלל.

המטרה של גאולת מצרים היתה לשחרר את האנושות מהשעבוד לתפיסות האליליות. והנה, התברר, שעם ישראל עצמו היה שבו אף הוא, על סף גאולתו, בידי אותן קונספציות. שנות המגורים במצרים, הגלות והמצוקה פעלו את פעולתן. השפעת הסביבה המצרית, אורח חייה האלילי, החומרי והמופקר, הטביעו את רישומם בליבות העבדים העבריים. על כן, כל עוד קיימות צלקות אליליות בנפשם, עדיין לא יכלה הגאולה להגיע. נעשה הכול למען ידעו ויבינו כי אין ערך לגאולת הגוף, אם נפשם עצמה משועבדת. אין טעם בחיים חומריים עצמאיים, אם רוחם שרויה בגלות של התרבות הזרה. אך בעוד גאולת הגוף נתונה בידי של הקב"ה, פדות הנפש תלויה ברצונו של האדם ובמעשיו. עליו לשחרר את עצמו, אם רצונו שיוציאו הקב"ה ממצרים.

השה היה אחד מצלולי מצרים. לו הם סגדו, בו האמינו ובו נהגו כבוד. מפניו חששו, ולעולם לא פגעו בו.

עתה הוטל על בן ישראל לשחוט כמו ידיו את השה האלילי. לשחוט אותו בתאריך שנבחר מראש, הוא יום ארבעה עשר בניסן, ולאוכלו בליל חמישה עשר בניסן. זהו תאריך מפתח בעוצמתו של מזל טלה, על פי הכללים האסטרוטולוגיים שהיו ידועים באותם ימים.

שיא כוחו של אליל זה, באמונה המצרית, היה בחודש ניסן, שמזלו הוא מזל טלה. כוחו של המזל מתחיל להתגלות בעשירי לחודש, ועוצמתו פגה לאיטה מן העשרים בו. כך שביום החמישה עשר, המזל הוא בשיא תוקפו ושליטתו, ביקום ובאדם.

דווקא בתאריך זה, בסופו של יום ארבעה עשר בניסן, מצווה היהודי לשחטו! להפגין בפעולות השחיטה, האכילה ומריחת המשקופים בדמו, את ההתגברות על האמונה המצרית, המקננת אולי בסתר הלב. השחיטה לא תתבצע בגניבה, בחשכת הליל, או הרחק מאין רואים. להיפך, המעשה ייעשה ברוב עם ובפומביות מודגשת.

אם נבין ונקלוט עד כמה שלטה השפעת האמונה בכוחותיו האלוהיים של השה בלבבות בני ישראל, נבין ונקלוט את המהפכה הנפשית שגרמה להם שחיטתו. היא שחררה אותם בבת אחת מתלות רוחנית באמונות זרות. באותה פעולה הם יצאו אל החופש והשתחררו מהפחד מפני האדונים המצריים.

עוד בהיותם על אדמת מצרים למדו חירות מהי. הבינו שהיא הרבה מעבר לחירות פיזית גרידא. הם למדו כי ניתן להיות בן חורין גם כאשר הידיים נתונות בכבלים. את הרוח, רק האדם עצמו יכול לכלוא, ולא זולתו.

רק כאשר טעמו מחופש זה, ראויים היו גם לגאולת הגוף. ואכן, באותה שעה באה מכת בכורות ופתחה לפנייהם את הדרך אל הדרור ואל הגאולה.

"ויקחו בני אהרן נדב ואביהו איש מחתתו ויתנו בהן אש וגו' ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה' (י, א-ב) ולכאן צריך להבין מדוע הענישם הקב"ה ביום חנוכת המשכן, שהוא יום גדול להקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, וברור שע"י שנפטרו שני גדולים מישראל נפגמה שמחתו של הקב"ה, וברור הוא שנפגמה גם שמחת בני ישראל, שצפו בכליון עיניים ליום זה, ונגרם צער לאהרן ומשה, ומדוע לא השהה עונשם ליום אחר?

וביותר יש לבאר, שהרי כבר נתחייבו נדב ואביהו מיתה קודם לכן, שהרי כתוב "ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלוקים ויאכלו וישתו" (שמות כד, יא) ופירש"י "ואל אצילי" - הם נדב ואביהו והזקנים. "לא שלח ידו" - מכלל שהיו ראויים להשתלח בהם יד שהיו מסתכלים בו בלב גם מתוך אכילה ושתייה, וכתב בתרגום יונתן בן עוזיאל שלא שלח הקב"ה עונשו לנדב ואביהו בההוא שעתא (בזמן הזה), ברם חיכה עד יום שמיני למילואים שאז הענישם, ומביא שם ה"אור החיים" הטעם שלא שלח ידו בהם כיון שלא רצה לעררב השמחה וכו', א"כ מדוע בשעת מתן תורה לא רצה להענישם כדי לא לעררב השמחה, ובשעת הקמת המשכן יום השמיני למילואים שלח ידו בהם ולא חש לזה שתערב השמחה? אלא **משל** למלך אחד שרצה לבנות עיר אשר כל תושביה יהיו מרוצים, קרא לאדריכל מומחה ואמר לו לתכנן עיר כזו ולבנותה. עשה האדריכל את צווי המלך, ובנה עיר לתפארת, דירות מרווחות, מעניינות, גינות ופרדסים וכדו'. העיר התאכלסה, ולאחר זמן מה בא המלך לבדוק את העיר ולראות האם באמת כל תושביה מרוצים, ערכו לו בני העיר קבלת פנים חמה וסעודת מלכים, ובאמצע הסעודה שאל המלך האם כולם מרוצים מהעיר, ענו כולם פה אחד מרוצים מאד. שוב שאל המלך האם יש למישהו תלונה, והנה קם אדם אחד ואמר כן אדוני המלך, בעיר הזאת אין רופא... מיד הבטיח להם המלך אני אשלח לכם רופא מומחה מעיר הבירה.

ביום שהרופא הגיע לעיר, יצאו כולם לקבל פניו בבגדי חג, גם המלך בכבודו ובעצמו בא לקבל פניו. הרופא נדהם

מקבלת הפנים שעשו לו, ואמר כנראה האנשים האלו לא יודעים מה זה רופא ומה תפקידו, בחושבם שרופא הכל יכול ובידו להיות פוקח עורים, מחיה מתים וכו'...

והנה באמצע הסעודה שאל המלך האם כל התושבים נמצאים כאן, בדקו ומצאו שאחד מהתושבים חסר מחמת חוליו, אז פנה המלך לרופא ואמר לו הנה יש לך הזדמנות להוכיח את עצמך, לך טפל בחולה ורפא אותו, הרופא עשה כדבר המלך, בדק את החולה, נתן לו כל מיני תרופות וחוזר, והנה לא עברה שעה קלה, ושמועה רעה הגיעה - החולה מת! כל התושבים נפלו על פניהם, הזהו הרופא הגדול? שאלו. והמלך פנה אל הרופא בכעס ואמר לו כפי ששמעתי החולה הזה לא היה חולה מסוכן, א"כ מדוע מת? השיב הרופא אני הרגתיהו! נדהם המלך מתשובתו של הרופא...

נימק הרופא את דבריו ואמר: אילו הייתי מרפא את החולה, היה נגרם נזק לתושבי המקום הזה, מאחר והכל היו סומכים עלי, כי בכוחי להביא מזור לכל מאוב, וממילא לא היו שומרים על בריאותם, רצוני היה כי ידעו התושבים כי יכולתי מוגבלת ואין בכוחי תמיד להושיע, קבל המלך את נימוקו ונוכח לדעת שעשה זאת בחכמה.

כן לענייננו, לפני שהיה המשכן, היו ישראל נזהרים שלא לחטוא, כי אין מי שיכפר עליהם "ואיש בחטאו יומת", אבל לאחר שהוקם המשכן, נשקפה סכנה שבני ישראל יחשבו שמעתה הם חופשיים לעשות כרצונם, והקרבת יכפרו עליהם, והיה צריך להוציא מלבם של ישראל מחשבה מוטעית זו, מה עשה הקב"ה המית את נדב ואביהו בעת הקמת המשכן על אף שעשו חטא דק מאד, ולא הועילה להם זכותם ולא היותם בניו של אהרן, ולא זכותו של משה רבינו דודם, או אז נפלה על ישראל אימה ופחד מחטא, ואמרו "אם בארזים נפלה שלהבת מה יגידו אזובי הקיר", לימד חכם ויוסיף לקח.

שבת שלום
העורך.

קמחא דפסחא

אחד המפעלים החשובים בעם ישראל מזה אלפי שנים הוא מפעל "קמחא דפסחא". שיעודו ומגמתו סיוע בהספקת צורכי העניים לחג הפסח. מפעל זה נתייסד בתקופת התלמוד ומיני אז, אין לך קהילה בישראל שאינם מחזיקים במעוז הצדקה של "קמחא דפסחא" וכמה הלכות, תקנות ומנהגים נתחדשו בה וכפי שיתבאר לפנינו בעז"ה.

מקור המנהג

מפעל קמחא דפסחא (ובדיוק יתר בשמו המקורי "מפעל חיטים לפסח") הובא בתלמוד ירושלמי במסכת בבא בתרא פרק א' הלכה ד' אמר רבי יוסי בן רבי בון (שנים עשר חודש) לחיטי הפסח בין לישא בין ליתן.

ופירוש דברי הירושלמי: שאדם המתגורר בעיר במשך תקופה של שנים עשר חודש - הרי הוא נידון כ"בן עיר" בכל הכרוך והקשור למגבית וחלוקת "חיטים לפסח" בין לענין ה"זכאות" לקבל ובין לענין "החובה" לתרום ולמגבית החיטים.

ולאור דברי הירושלמי הללו נתפשט המנהג בכל קהילות ישראל כפי שכתב בספר 'אור זרוע' ח"ב סי' רנ"ה: "מנהג הקהילות להשים מס על הקהל לצורך החיטים ליתן בפסח לעניי העיר כדאינתא בירושלמי (פ"ק דב"ב הל' ד') אמר רב יוסי בן רב בון לחיטי דפסחא י"ב חודש בין לישא בין ליתן פי' אם שהה בעיר י"ב חודש אם הוא עשיר יש לו ליתן חלקו המגיע לו ואם הוא עני נותנין לו".

דבריו אלו הביאו הרמ"א בדרכי משה סי' תכ"ט סק"א ובהגהותיו על שו"ע וז"ל: "ומנהג לקנות חיטים לחלקן לעניים לצורך פסח וכל מי שדר בעיר י"ב חודש צריך ליתן לזה".

יש שמצאו למנהג זה סמוכין מן התורה, וכך כתב הגר"א מווילנא בספרו קול אליהו פרשת בא, עה"פ מצות יאכל דכתיב (שמות י"ג, ו') "שבעת ימים תאכל מצת וביום השביעי חג לה", מצות יאכל את שבעת הימים", ודייק הגר"א למה כפלה התורה הציווי של אכילת המצות, ועוד מדוע שונה בראשונה כתוב "תאכל" ובשנית כתוב "יאכל", ועוד בראשונה כתוב מצת חסר ו' ובשנית כתוב מצות מלא עם ו'.

וביאר, שבפסוק זה נרמז המנהג לקנות חיטים ולחלקן לעניים לצורך הפסח, א"כ בראשונה צוותה התורה על אכילת מצה בפסח לכל איש מישראל וז"ש שבעת ימים תאכל מצות, דהיינו כל אחד בעצמו, ומלבד זאת צוותה התורה בשנית שמחויב להשתדל שגם העניים יקיימו מצות מצה, וז"ש מצות יאכל את שבעת ימים, דהיינו שיאכל (בצירי) ע"י אחרים, שידאג שיהי מצות גם לעניים לשבעת ימי החג, ולכך בציווי הראשון נאמר מצת חסר ו' שכן לעצמו רשאי האדם לצמצם ולאכול מצה רק בשיעור כזית, אבל בציר השני שהמדובר הוא לתת לעניים כתיב מצות מלא עם ו' שלעניים אינו רשאי לצמצם רק שיתן להם כדי שביעה ממש כמש"נ (דברים כ"ו, י"ב) ואכלו בשערך ושבעו.

כשרות אוכלים ומוצרים לפסח

קניית מוצרים לפסח

בעלי החניות המוכרים מוצרים כשרים לפסח, צריכים להקפיד שכל המוצרים שמוכרים יהיו מאוחסנים במקומות שמורים, כך שלא יפול עליהם ח"ו גרגירי קמח או פירורי חמץ.

יש לקנות מוצרי מזון ואוכלים ומשקים הכשרים לפסח ללא חשש חמץ או תערובת חמץ כלל,

קניית מוצרים פתוחים יש לקנות רק מאדם ירא שמים שסומך על נאמנותו בכשרות המוצרים, כגון: פיצוחים, תבלינים, עוגיות במשקל, פירות יבשים וכדומה, אדם שקנה מוצרים כשרים לפסח יזהר לאחסן אותם במקום שמור, כך שלא יגע או יפול עליהם חמץ, ובפרט כשיש ילדים בבית יזהר מאוד לשמור על המוצרים כראוי,

פירות יבשים

פירות יבשים, כגון: צימוקים, שזיפים, תמרים, משמשים, וכדומה: מותר לאוכלם בפסח, אך יבדוק שאין בהם חשש חמץ (דבר המצוי מאוד), ולכן יש לקנותם בכשרות טובה ומהודרת מאוד, ויש נוהגים לאסור לאוכלם בפסח מחשש תערובת חמץ, אמנם לצורך חולה שאין בו סכנה מקילים ומתירים פירות יבשים באכילה,

פיצוחים

פיצוחים כגון: בוטנים (לאוכלי קטניות), שקדים, פיסטוקים, גרעינים וכדומה, יש להיזהר ולא לקנותם מהשוק אם אין עליהם השגחה מרבנות מוסמכת ומוכרת, אלא יקנם ממקום שיש בו השגחה מתאימה וטובה,

מלח

המלח הדק הנמכר החבילות 1 ק"ג כשר לפסח גם אם אין עליו הכשר מיוחד לפסח, (אמנם אם המלח מאוחסן בשק יש להקפיד שהשק יהיה נקי מכל חשש קמח וכיוצא),

סוכר

הסוכר מותר בפסח, מי שנהג שלא לאכול סוכר בפסח ועתה רוצה להתחיל לאכול בפסח הדין כדלקמן:

אם עשה כן מפני שחשב סוכר אסור מעיקר הדין בפסח: מותר לו להתחיל לאכול סוכר ללא התרה, אך אם ידע שסוכר מותר מעיקר הדין ורק החמיר על עצמו: יכול לעשות התרה למנהגו אצל חכם ומעתה לאוכלו,

תה וקפה

תה וקפה מותרים בפסח, אך יקנם בהשגחה המתאימה לפסח,

חומרי ניקוי

כל חמץ שנסרח ונפסל מאכילת כלב לפני הפסח אינו צריך הכשר לפסח, ומותר להשתמש בו לכתחילה בפסח, ולכן: כל חומרי הניקוי, מוצרי קוסמטיקה, משחת נעליים, וכדומה, מותרים בפסח ללא צורך בשום כשרות כלל,

סיגריות

מותר לעשן סיגריות בפסח גם אם יש בהם חשש חמץ משום שנפסלו מאכילת כלב לפני הפסח, ויש שהקפידו לרכוש סיגריות שהינם כשרים לחג הפסח,

שריית מצה עם מים - "מצה שרויה"

מותר לשרות המצה במים ללא כל חשש כלל, ומי שנהג ואסר על עצמו שריית מצה במים יכול לעשות התרה למנהגו,

תרופות וכדורים לחולים

ישנם 2 סוגי תרופות. תרופות מרות ותרופות עם טעם טוב:

תרופות מרות: מותר לחולים שחלה כל גופם (אפילו אין בהם סכנה), להשתמש בהם בפסח ללא כל כשרות שכן טעמן פגום ונפסלו מאכילה ואינן ראויות לאכילת כלב, ודווקא לחולים שחלה כל גופם, אך לבריא שיש לו מיחוש בעלמא אסור להשתמש בתרופות אלו. כגון כדורי אופטלגין ואקמול לשיכוך כאבים שאסור לבריא להשתמש בהם אם אין בהם כשרות מתאימה לפסח,

תרופות עם טעם טוב: אסור להשתמש בהם בפסח כלל אלא צריך לקנות תרופות כשרות, אמנם לחולה מסוכן שאין לו אפשרות להשיג תרופות אלו עם כשרות לפסח, יקנה את התרופה שאינה כשרה קודם פסח, ויכוון בפירוש שאינו ורוצה לזכות בחמץ שבתרופה, וכשבולע את התרופה טוב שיתן עימה דבר מר, שיבלענה שלא כדרך הנאתה, חולה שאינו מסוכן היינו חולה שנפל למשכב מחמת חוליו ורוצה להשתמש בתרופה או בכדורים עם טעם טוב, חייב שהיו כשרים לפסח, אדם שיש לו כאב ראש אינו נחשב לחולה שאינו מסוכן אלא נחשב למיחוש בעלמא ולכן אסור לו להשתמש גם בתרופות מרות אם אינן כשרות לפסח, אלא אם כן נפל למשכב מחמת הכאבים שאז דינו כחולה שאינו מסוכן,

אוכל שבושל לפני פסח בסיר שלא עבר הגעלה אך היה נקי מאוד

ריבה או כל אוכל שבושל בכלי שבלע חמץ קודם פסח, ולא היה שם חמץ ממשי אלא רק טעם חמץ הבלוע:

לספרדים: מותר לאכול ריבה זו בפסח משום שהחמץ התבטל בשמים קודם הפסח, ואינו חוזר וניעור בפסח, ועוד שסתם כלים אינם בני יומן ונותן טעם לפגם מותר אפילו בפסח, אמנם כל דין זה לספרדים

לאשכנזים: נוהגים להחמיר בדין זה ואוסרים ריבה זו (משום שאוסרים נותן טעם לפגם).

אשליה היא

**שאלת ילדינו ללא תשובה הוגנת תביא
למצבי התרסה קשים, וחבל!**

הוא נותן להן ביטוי. השאלה תלויה באוויר, והיא הופכת לספק מחרסם העלול להיות הרסני. בפעם הבאה שבה יפתח הבן את פיו לשאול, היא עלולה להיות בנוסח אחר.

"מה העבודה הזאת לכם - לכם ולא לך". כשרצה הבן לברר את האמת ולהעתיקה מאביו, לא נענה ברצון. עתה השאלה אינה מופיעה כרצון לברר את הספק ולהסביר את הסתירות, אלא היא מתגרה, בנוסח של הבן הרשע בהגדה של פסח.

רק אז נוכחים ההורים במשבר הרוח, באסון הפתאומי.

התורה מלמדת אותנו את דרך החינוך הנכונה. לאותה שאלה ילדותית קוראת התורה: "שאלת חכם". זו שאלה במועד המתאים שחובה לענות עליה תשובה מלאה. אין לדחות את הילד, יש לשים לב לנקודות המטרידות אותו ודרכן לעקוב אחרי לבטיו הפנימיים. מתוך אופי השאלות של ילדינו, ניתנת לנו ההזדמנות להתבונן בהתפתחותם הרוחנית.

הורים רבים אשמים בכך שלא עמדו על המשבר המתהווה אצל ילדיהם. הם לא התעמקו לדעת מה הבן שואל וכיצד הוא מבטא את השאלה.

הורים הרוצים ליצור יחסי אמון בינם לבין ילדיהם, אסור להם להשאיר שאלה ללא תשובה. גם אם הנידון קשה ליכולת התפיסה של הילד, נוכל לומר לו שהרצון לדעת הוא חיובי, וככל שילמד יותר, יהיה מסוגל להבין יותר. יש לגרות את הילד להמשיך לשאול ולהמשיך לבטא את ספקותיו. שהרי כך ציוותה התורה: "והיה כי ישאלך בנך - ואמרת אליו".

המובהק ביותר לאינטליגנציה של הילדים הוא ריבוי שאלותיהם. ככל שהילד מפותח יותר, הוא שם לב לשינויים דקים יותר, ורצונו מתעורר לדעת ולהבין הכל.

ילדים רואים סתירות המעוררות שאלות, לא רק בליל הסדר. מציאות החיים בעולם הסובב את הילד מלאה תמיהות. השאלות מביכות, ואנו משתדלים להשקיען. הילד רוצה לראות תמונה אחידה ועקבית, והשאלה מתעוררת אצלו כתוצאה הגיונית של סתירה בולטת.

מדוע נתייחס לשאלה כאל דבר מזיק ל"ע"י ילד אינו יודע להבחין בין שאלה שאפשר לשאול ברבים, לבין שאלה שאינה צריכה להישאל. כשהוא מעמיד אותנו במבוכה ומבטא את הסתירה בדרך של שאלה, הוא חף מפשע!

"לא יפה לשאול ככה! עוד פעם שלא תעז לשאול שאלות כאלו". אלו הן סוגי תשובות שהורים רבים משיבים לילדיהם. ייתכן שהם סבורים שכל שאלה היא תוצאה של מחשבה רעה, ושיש לעקור מן השורש את היצר הסקרני של הילד. אך בכך הם עוקרים את הילד ממקום גידולו.

ככל שהשאלות קשות יותר, ולא בנקל נוכל לענות עליהן באופן ברור, כך באותה מידה הן מטרידות יותר את השואל. הוא מבקש תשובה מלאה ומפורטת ככל האפשר. הרצון לחיות בעולם ברור ויפה מחזק את הקושי שלא לסבול את הסתירות ואת חוסר הבהירות.

כשהקושי לוחץ על לבו של הילד, והוא אינו מסתדר עם השוני, עם הסתירה, הוא מבקש עזרה. הוא מחליט לשאול את אביו, לבטא את הבלתי מובן לו, מתוך ציפיה לתשובה המתיישבת על הלב. לעתים, במקום אהבה וחמימות הוא מקבל פסק דין דוחה: "אל תשאל". אך מה הועלנו במעשינו?

לאב נדמה שהצליח לדכא את המחשבה הרעה, שהרי הוא השתיק את השאלה. אך אם הילד לא יקבל את התשובה בבית, הוא יחפש מענה בחוץ. הסקרנות תמשיך לתסוס בו עד שתרגע נפשו. ילד שהיה גלוי לב בשאלותיו והפסיק לשאול שאלות לתקופה מסוימת, אין זה מפני שאין לו שאלות, אלא מפני שאין

אחד מכוחות הנפש שטבע הבורא אדם מיום הולדתו הוא יצר הסקרנות. הסקרנות תכליתה לטוב ולתועלת. הכח המעורר את העיון והשאיפה לדעת דברי תורה ולבררם על בוריים, ומאידיך, הכח הדוחף את האדם לטעום את הטעם הבלתי ידוע את טעמה של עבירה.

אגדה עממית מספרת על ילד בדואי אשר הלך עם אביו במדבר.

בעודם בדרך שאל הילד: "אבא, לאן הולכת השמש בלילה?"

האבא ליטף את ילדו וענה לו: "יא בני, האמן לי, אני עצמי איני יודע!"

הם הלכו כברת דרך נוספת. הילד שאל שוב: "אבא, כיצד מורידים העננים גשם?"

שוב ליטף האב את בנו ואמר: "יא בני, האמן לי, איני יודע!"

הבן, שלא רצה להטריד את אביו לשווא, אמר: "טוב אבא, לא אשאל אותך עוד

שאלות, איני רוצה להפריע לך".

"חס וחלילה, יא בני, אתה מוכרח לשאול, אם לא תשאל, איך תדע!?"

אין אב ואם שאינם "סובלים" מילדיהם הפעוטים, הממטירים שאלות אין ספור. חלק מההורים אינם מרגישים בנוח, כאשר הילדים מטרידים אותם בשאלות: "למה?" "כיצד?" במיוחד, כשהשאלות מושמעות ברבים, וקהל מאזינים מטה אוזן לשמוע את תשובת המבוגרים לשאלה המביכה.

הורים רבים משתמטים מתשובות ומעדיפים להתחמק משיחות בירור עם ילדיהם. כדי להצדיק את עצמם ולהרגיע את מצפונם שופעים ההורים תירוצים למכביר, ההופכים לשיטה רעיונית הגורסת: "הילדים סקרנים, הם רוצים לדעת יותר מדי, צריך לחנך אותם שלא ישאלו כל כך הרבה שאלות מיותרות".

התורה לימדה להשתמש בכח הסקרנות באופן חיובי: "והיה כי ישאלך בנך, ואמרת אליו" (שמות י"ג, י"ד). כאשר יתעורר אצל הבן הרצון לדעת, לברר, והוא יבטא את הדברים בשאלה, ענה לשאלתו. הסימן

בס"ד

קרנות קמחא דפסחא תשפ"ד

ערב חג הפסח אתה מתבונן סביבך וקולט ומבין שזה זמן של מלחמה, המשפחות הגדולות ברוכות הילדים שכל השנה מתמודדים ב"ה עם ההוצאות, עכשיו שמגיע ערב החגים ובפרט בתקופה שכזו, צריכים את עזרתכם את הלב ואת העין הטובה שלכם ביתר שאת, ומה עושים?! לא מתמהמהים אפילו לרגע אחד, נכנסים לנדירים+ (נדירים-פלוס)

קופה הצדקה "יעזרו" (יד יוסף) 687

ומקיימים על החלון של 'קמחא דפסחא' ותורמים, ונאמן בורא עולם לשלם בכפל כפלים, ואם אתה משמח את שלו הוא משמח את שלך, בברכה הנהלת המוסדות.

העלון יוצא

לעילוי נשמתו

של מור אבי היקר

רבי משה בן רבי שלמה שמואל זנוויל זצ"ל

שהשבוע חל יום השלשים לפטירתו

ת.נ.צ.ב.ה

שיעור הכנה לליל הסדר

שלא תתבלבל מתי מותר לשתות בין הכוסות?
ומה הדין אם שכחת לאכול את המצה בהסיבה?
ברכת המזון והופ שכחת לאכול את האפיקומן?
נאבד האפיקומן מה עושים?
לא הכנת מי מלח איך מכינים בליל הסדר?
מי חייב בהסיבה?
ועוד שאלות שבדיוק נופלים לך בליל הסדר,
ואתה לא יודע מה לעשות,
אז תתכונן כמו שצריך!
הרה"ג ר' שמעון בצלאל שליט"א
רב הקהילה יעשה לכם סדר לליל הסדר
פרטים בלוח בית הכנסת.

גמ"ח גמרות "ירך יעקב" להשאלת ספרי לימוד

אצלנו ניתן לקבל גמ' שוטנשטיין בהשאלה

כמו"כ את כל ספרי מרן הראשל"צ זיע"א

בטלפון: 0556680443

לא להתקשר לאחר השעה 8:00 בערב, תודה!